

Restabilirea după eșec (2)

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 22.10.2021, Actualizat: 22.10.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Cum este restabilit cineva care a căzut?

Acum vrem să vedem cum este restabilit cineva care a eșuat. La început am spus că nu ne putem salva singuri, nici nu ne putem păstra, iar dacă eșuăm, nu ne putem restabili. Cât de adevărat este acest lucru. Dacă cineva care a eșuat trebuie să fie restabilit, atunci Domnul este cel care o face. Lui I se cuvine toată onoarea. Da, cel care a eșuat trebuie să își asume responsabilitatea, dacă vrea să fie restabilit, pentru că, așa cum există două laturi ale păstrării noastre, tot așa există două laturi ale restabilirii: suveranitatea lui Dumnezeu și responsabilitatea omului. Când am eșuat, nu putem spune simplu: „Depinde doar de Domnul dacă voi fi restabilit; voi aștepta ca El să o facă”. Nu, El vrea ca noi să simțim responsabilitatea noastră în această privință.

Mijlocirea respectiv slujba de avocat (apărător) a lui Hristos

Așa cum am menționat deja, pe de o parte suntem neajutorați, atunci când vine vorba de restabilirea noastră. Suntem total dependenți de Dumnezeu. Când cineva se întoarce la Dumnezeu, este o mărturie a credincioșiei lui Dumnezeu, care ne aduce înapoi. Să citim 1 Ioan 1 și 2:

- **1 Ioan 1.9-2.2:** Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate. Dacă zicem că nu am păcătuit, îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi. Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți; și, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept; și El este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru lumea întreagă.

Exprimat simplu: noi devenim restabiliți datorită mijlocirii lui Hristos. Acum ne-am putea întreba: Ce este mai exact mijlocirea sau slujba de avocat a lui Hristos? - Este lucrarea pe care Hristos o face pentru a-i readuce pe oamenii Săi în părtășie [cu El], atunci când aceștia au eșuat. El mijlocește pentru noi ca Mare Preot al nostru, pentru a ne împiedica să cădem, dar mijlocește și ca Avocat al nostru *după ce* am eșuat. El se adresează Tatălui din cauza stării noastre triste, arătând, ca să zicem așa, spre lucrarea Sa ispășitoare de pe cruce, spunând: „Eu am plătit pentru aceste păcate”. De aceea se spune aici: „El este ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 2.2).

În același timp, Duhul lui Dumnezeu se adresează conștiinței noastre, amintindu-ne de păcat (Geneza 42.21,22; Leviticul 5.4,5) și de dragostea lui Hristos (Luca 22.61). El folosește Cuvântul lui Dumnezeu pentru a ne face să gândim (Efeseni 5.26), arătându-ne, pe de o parte, starea noastră și, pe de altă parte, bunătatea lui Dumnezeu (Romani 2.4). De asemenea, El ne pedepsește (Evrei 12.5-11). Aceste lucruri produc pocăință și mărturisire, iar acestea, la rândul lor, duc la restabilire (1 Ioan 1.9).

Dacă studiem deci acest pasaj ca pe un întreg, vedem următoarele: cineva se adresează lui Dumnezeu și își mărturisește păcatele (1 Ioan 1.9), *deoarece* Hristos acționează ca Mijlocitor [Apărător] (1 Ioan 2.1,2). Cu regret, capitolele au fost separate la mijlocul subiectului. Primul verset al capitolului 2 arată că lucrarea lui Hristos ca Mijlocitor [Apărător] începe „atunci când cineva a păcătuit”. Acest lucru se întâmplă *imediat după ce* cineva a păcătuit. Atunci Domnul

începe lucrarea de restabilire în suflet. Nu se spune: „Când cineva se adresează Lui și își mărturisește păcatul, El acționează ca Avocat al nostru.” Dacă Hristos ar aștepta până când noi ne-am adresa Lui și ne-am mărturisi păcatul, înainte ca El să acționeze ca Avocat al nostru, nu am fi niciodată restabiliți, pentru că, dacă am fi lăsați în seama noastră, nu ne-am adresa niciodată Lui, deoarece nu ne putem restabili singuri.

Atâta timp cât rămânem în păcat și în eșec, nu mergem la El - o facem numai după ce El a lucrat în noi. Biblia nu ne îndeamnă nicăieri: „restabilește-te singur”. Cu toate acestea, trebuie să facem ceva: trebuie să ne pocăim și să ne mărturisim păcatul; dar facem acest lucru numai după ce Domnul, ca Avocat al nostru, a lucrat în noi prin Duhul Sfânt pentru a ne determina să ne pocăim.

Lucrarea lui Hristos ca Avocat al nostru¹ nu poate fi comparată cu activitatea unui avocat din zilele noastre. Avocatul lucrează doar atunci *când* clientul său vine la el și apelează la serviciile sale. Hristos, ca Mijlocitor [Avocat] al nostru, lucrează pentru binele nostru *înainte* de a ne întoarce la El!

Îmi amintesc de un frate care s-a întors în adunare după mai mulți ani de absență, după ce eșuase teribil. El a spus: „Eu m-am reîntors la Domnul. Sunt iarăși aici!” Dar, în realitate, *Domnul* l-a adus înapoi. Acest frate și-a atribuit lui însuși meritul de a se fi întors înapoi, fără să-și dea seama că, dacă nu ar fi fost lucrarea Domnului, nu s-ar fi întors la El. El nu înțelegea starea de neputință în care se afla, nu a înțeles că era total dependent de Dumnezeu.

Cuvântul „copilași”² nu se regăsește de fapt în textul original, pentru că nu numai copilașii păcătuiesc. Ar trebui să se citească: „Copiii mei”³. Acest lucru arată: fiecare copil al lui Dumnezeu poate păcătui și se poate îndepărta de Domnul. Un copil mai mare poate eșua la fel de mult ca unul mai mic. De fapt, atunci când un copil al lui Dumnezeu mai în vârstă păcătuiește, este adesea mai grav, pentru că poate influența pe alții pe parcurs. Dave Whitaker obișnuia să spună: „Nu am văzut încă niciodată un tânăr care să fi provocat dezbinare în rândul credincioșilor adunați în numele Domnului; întotdeauna sunt oameni mai în vârstă” - și asta este realmente adevărat.

Observă, de asemenea, că se spune: „Dacă cineva a *păcătu*it [în trecut]”. Nu se spune: „Dacă cineva *păcătu*iește [prezent]”.⁴ „Dacă cineva a *păcătu*it” - aceasta indică faptul că este vorba despre un caz concret, în care un credincios a păcătu. Dar expresia „dacă cineva *păcătu*iește” sugerează că păcătuirea ar fi un eveniment normal în viața credinciosului. Însă păcătuirea nu este normală în creștinism; este anormală. Niciunul dintre noi nu trebuie să păcătuiească, dar „dacă” cineva a păcătu, există o măsură pentru ca o astfel de persoană să fie restabilă. Uneori avem impresia că trebuie să păcătuim în anumite circumstanțe, dar nu este adevărat. În niciun moment un copil al lui Dumnezeu nu are dreptul să păcătuiească.

În afară de aceasta, se spune că „Mijlocitorul [Avocatul] nostru este la *Tată*!”. Acest lucru arată că un credincios care a păcătu are totuși o relație cu Dumnezeu ca Tată al său. Deci nu și-a pierdut mântuirea, așa cum cred unii în mod eronat. Dacă ar fi așa, atunci Dumnezeu nu ar mai fi Tatăl său. Atunci nu ar mai avea nevoie de un mijlocitor, ci de un salvator!

Toate acestea indică credințioșia Dumnezeului nostru de a restabili pe ai Săi, care păcătuiesc

și eșuează. El este gelos de afecțiunile noastre și nu ne va permite să rămânem pentru totdeauna pe căi nedrepte. *Oricât de mult ar costa, Dumnezeu îl va aduce înapoi pe cel rătăcit!*

Mijloacele pe care Dumnezeu le folosește pentru a restabili un credincios care a eșuat

În cele ce urmează voi indica unele mijloace, pe care Dumnezeu le folosește

Hristos intervine pentru noi

Domnul Isus Se duce la Tatăl și Se roagă pentru ca noi să fim aduși la pocăință (Luca 22.31,32). În același timp, El pledează cauza noastră înaintea lui Dumnezeu împotriva acuzațiilor diavolului, care ne acuză în fața lui Dumnezeu pentru că am păcătuit și am dat greș (Apocalipsa 12.10). Domnul mijlocește pentru noi arătând spre sângele Său, ca să spunem așa, care a făcut ispășire pentru păcatele noastre (1 Ioan 2.2).

Duhul lui Dumnezeu face ca Cuvântul lui Dumnezeu să lucreze la conștiința noastră

Duhul lui Dumnezeu se ocupă de starea noastră și de căile noastre păcătoase și ne confruntă cu eșecul nostru, până când ne ocupăm de el și ne pocăim. El Se folosește de Cuvântul lui Dumnezeu pentru a sfărâma inimile noastre împietrite de păcat:

- **Ieremia 23.29:** „Nu este Cuvântul Meu ca un foc”, zice Domnul, „și ca un ciocan care sfărâmă stânca?”

El ne poate aduce în minte un verset, care vorbește despre situația noastră (Luca 22.61) - fie că îl auzim, fie că îl citim, fie că ne amintim. Dumnezeu se folosește de cuvântul Său pentru a ne restabili sufletele:

- **Psalmul 19.7:** Legea Domnului este desăvârșită, înviorând [restabilind] sufletul (compară cu Psalmul 119.9).

Duhul Sfânt imprimă, de asemenea, dragostea și bunătatea lui Dumnezeu în inimile noastre. Aceasta produce pocăință (Romani 2.4). „Harul” și „dragostea” ne ating inima și ne conduc înapoi la Domnul (Ieremia 31.2,3; Maleahi 1.2; Apocalipsa 3.19).

Tatăl, în căile Sale de guvernare, exercită o disciplinare sfântă în viața noastră

Dumnezeu folosește probabil suferința și durerea ca pe un instrument educațional pentru a ne vorbi, pentru a ne corecta. Într-un fel sau altul, El ne captează atenția - chiar dacă este nevoie de suferință. El ne iubește foarte mult (Iov 33.14-22)! Dacă te-ai abătut de pe cale, ascultă: mai devreme sau mai târziu, El te va aduce înapoi. El va rezolva totul cu tine. S-ar putea să fie nevoie să te mustre cu nuiua, pentru a-și îndeplini scopurile Sale pline de har în viața ta. În

Osea 2.6-9 citim că El „ne va îngrădi calea cu spini”, adică ne va bloca calea, permițând să ni se întâmple tot felul de lucruri negative, astfel încât planurile noastre să fie zădărnice. Ar permite un tată iubitor și o mamă iubitoare ca un copil să nu fie corectat? Nu, și nici Domnul nu o va face (Evrei 12.5-11). Poate că El va trebui să ia toate, de care inima ta se agață aici, în lume - chiar dacă asta înseamnă că trebuie să te ducă pe patul de moarte pentru a face asta! Întregul scop din spatele acestei proceduri este de a te aduce înapoi, și *El va face acest lucru*. Psalmistul spune:

- **Psalmul 119.67:** Mai înainte de a fi umilit, rătăceam; dar acum păzesc Cuvântul Tău.

Dumnezeu îndreaptă atenția fraților noștri și a surorilor noastre spre starea noastră

Dumnezeu atrage într-un fel sau altul atenția credincioșilor asupra stării noastre triste și ei se roagă pentru restabilirea noastră. Și Dumnezeu răspunde la rugăciuni! Poate că ai o mamă și un tată care se roagă. Dumnezeu va răspunde la rugăciunile lor la timpul Său:

- **Ieremia 31.15,16:** Așa zice Domnul: „Un glas s-a auzit în Rama, jale și plângeri amare: Rahela, plângându-și fii, refuză să fie mângâiată pentru fiii ei, pentru că nu mai sunt.” Așa zice Domnul: „Oprește-ți glasul de la plâns și ochii de la lacrimi, pentru că este o răsplată pentru lucrarea ta”, zice Domnul; și ei se vor întoarce din țara vrăjmașului.

În afară de aceasta Dumnezeu va face pe frații noștri și pe surorile noastre să se ocupe de noi, ca să ne restabilească:

- **Galateni 6.1:** Fraților, chiar dacă va fi căzut un om în vreo greșală, voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândeții [compară cu Iacov 5.19,20].

Ei vin la noi și vorbesc cu noi despre calea noastră. Este de datoria unui frate să-l avertizeze pe un rătăcit, care se îndreaptă spre naufragiu în viața sa. În cartea Proverbele se spune:

- **Proverbe 24.11,12:** Scapă pe cei care sunt duși la moarte și nu te retrage de la cei care merg clătînându-se la măcel. Dacă zici: „Iată, noi n-am știut aceasta!”, nu va lua seama Cel care cântărește inimile? Și Cel care îți păzește sufletul știe aceasta și răsplătește omului după lucrarea sa.

Așadar, atunci când Domnul trimite pe cineva să vorbească cu noi, nu ar trebui să-l „omorâm” imediat pe profet - poate că Dumnezeu ne vorbește prin el! Scriptura spune:

- **1. Tesaloniceni 5.20:** Nu disprețuiți prorociile.

Care sunt semnele, care arată că cineva a fost restabilit?

El recunoaște starea lui nenorocită

Primul lucru, care devine clar la cineva pe care Domnul îl restabilește, este că *el își*

recunoaște starea nenorocită și este tulburat de ea. Prietene, te-ai depărtat de Domnul în inima ta? Știi că te-ai îndepărtat? Este bine să știi. Aceasta arată că te-ai trezit puțin!

A venit un moment în care fiul risipitor s-a trezit. El „și-a venit în fire” și s-a gândit la ceea ce făcea (Luca 15.17). Când cineva, care a eșuat, ajunge în acest punct, aceasta are loc datorită mijlocirii lui Hristos, a Avocatului său. Realmente, Domnul poate folosi oricare dintre mijloacele pe care tocmai le-am menționat, pentru a atinge acest scop cu noi.

El se căiește sincer

Al doilea lucru, pe care îl vezi la cineva pe care Domnul îl restabilește, este *pocăința sinceră*. Pocăința înseamnă că ne schimbăm mintea și aducem la judecată tot ceea ce suntem și am făcut. Și acesta este rezultatul bunătății lui Dumnezeu, care lucrează în sufletele noastre. Așa cum am menționat mai devreme, „bunătatea lui Dumnezeu” este cea care „îl conduce pe om la pocăință” (Romani 2.4). Când fiul risipitor a reflectat asupra bunătății tatălui său, aceasta l-a făcut să-și schimbe părerea despre tatăl său și să se condamne pe sine (Luca 15.17-19).

Pocăința este într-adevăr un cuvânt care și-a pierdut sensul astăzi. Mulți au idei neclare în această privință. O parte din această confuzie nu este neapărat din vina lor - religia le-a insuflat oamenilor aceste concepții greșite. Iată câteva exemple:

- *Pocăința nu este un exercițiu de penitență*. Exercițiile penitențiale sunt eforturile omului de a ispăși într-un fel sau altul greșelile comise. Acest lucru, desigur, este ceva ce noi nu putem face. Numai sângele lui Hristos poate face ispășire pentru suflet (Leviticul 17.11; 1 Ioan 1.7).
- *Pocăința nu înseamnă mărturisire*. Unii oameni cred în mod eronat că se pocăiesc atunci când își cer scuze pentru ceva ce au făcut greșit. Este însă posibil să mărturisești ceva și totuși să nu fii pocăit. Mărturisirea este un act, pocăința este un proces.
- *Pocăința nu este o reformă [exterioară]*. Reforma este doar o schimbare exterioară. Este ca și cum ai vrea să începi un capitol nou – se încearcă să se înlocuiască obiceiurile proaste cu unele bune. Deși aceste lucruri rezultă din pocăință, ele nu sunt pocăință. Dumnezeu nu ne cere să facem promisiuni solemne pe care nu le putem respecta.
- *Pocăința nu este remușcare (căință)*. Căința înseamnă să regreți păcatul. Ea poate duce la pocăință, dar căința în sine nu este pocăință. Pocăința este o lucrare interioară în suflet și ne determină să ne schimbăm atitudinea față de calea pe care am luat-o și să condamnăm ceea ce am făcut. Poate că am gândit că ceea ce am făcut ar fi în regulă, dar acum considerăm că este greșit, rău, și asta ne determină să nu mai facem. Dacă cineva este cu adevărat pocăit, se va îndepărta de la ceea ce a făcut.

În Luca 15 se spune:

- **Luca 15.10:** Astfel, vă spun, este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.

Observă că se spune: „care se pocăiește [ca proces]”. Acest lucru arată că pocăința trebuie să fie un proces continuu în viața credinciosului. *Noi nu ar trebui să încetăm niciodată în a ne pocăi!* Unii cred că pocăința înseamnă să fii trist. Dacă ar fi așa, atunci ar însemna că ar trebui

să fim triști pentru tot restul vieții, ceea ce nu este adevărat! Cu toate acestea, ar trebui să ne schimbăm mereu atitudinea față de un drum păcătos și să avem mereu un spirit de judecată cu privire la păcatul nostru, adică să fim gata să ne condamnăm păcatul. Dacă încetăm să ne pocăim, încetăm să mai avem un duh schimbat cu privire la păcatul nostru, și în curând ne vom îndrepta din nou spre păcat!

Îmi amintesc că un frate a spus despre o anumită soră: „S-a pocăit”. Vroia el să spună că ea terminase de pocăit și nu mai trebuia să se pocăiască? Eu cred că el nu a înțeles că pocăința este ceva ce ar trebui să dureze toată viața noastră. Așa cum am mai spus, pocăința nu înseamnă că noi ar trebui să ne plângem de eșecurile noastre și să ne plângem de milă. Pocăința înseamnă pur și simplu că noi condamnăm ceea ce am făcut greșit și nu ne lăsăm abătuți de la această atitudine. Întotdeauna trebuie să o privim în acest mod.

El a făcut o mărturisire

De asemenea, ar trebui să existe și o mărturisire. Versetul pe care l-am citat mai devreme din 1 Ioan 1.9 vorbește despre mărturisirea păcatelor noastre. Când facem acest lucru, se spune că El este „credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate”. Acest lucru este necesar pentru ca noi să fim reprimiti în părtășia cu Domnul. Cineva care a căzut își va recunoaște în mod deschis vinovăția.

Restabilirea sufletului pentru părtășia [cu Domnul] nu trebuie să fie un proces de durată. Mărturisirea din 1 Ioan 1.9 nu durează mult. Cu toate acestea, poate dura ceva timp până când cineva este reprimit la părtășia cu credincioșii, dacă păcatul a fost atât de grav încât el sau ea a fost exclus/exclusă. Este nevoie de timp pentru a se dovedi fraților și surorilor că pocăința este autentică. Ei trebuie să vadă „roadele” pocăinței (Luca 3.8; Faptele apostolilor 26.20); iar acest lucru poate dura ceva timp.

Ne amintim de Absalom, care a format un grup pentru a-l ucide pe moștenitorul tronului, astfel încât să poată urca el însuși pe tron (2. Samuel 13.23-39). Mai târziu, s-a întors prin slujba lui Ioab, dar fără să mărturisească sau să se pocăiască (2. Samuel 14). Și pentru că el nu și-a condamnat păcatele, a format un alt grup de oameni: de data aceasta pentru a ataca tronul prin rebeliune deschisă (2. Samuel 15). Am face bine să așteptăm semnele unei pocăințe adevărate la un astfel de om.

Care este dovada că un om este cu adevărat pocăit?

Petru este exemplul remarcabil din Noul Testament al unui credincios care a eșuat, dar Naomi este exemplul remarcabil din Vechiul Testament al unui credincios care a eșuat și care a fost restabilit prin harul lui Dumnezeu. Să ne uităm la povestea ei, care ilustrează minunat semnele unei pocăințe adevărate.

Exemplul lui Naomi

Ea întrerupe categoric trăirea în Moab

Să citim câteva versete din Rut 1:

- **Rut 1.6,7:** Și s-a ridicat, ea [Naomi] și nurorile ei, și s-a întors din câmpiile Moabului, pentru că auzise în câmpia Moabului că Domnul cercetase pe poporul Său, dându-le pâine. Și a ieșit din locul unde fusese.

Vedem aici că bunătatea lui Dumnezeu a lucrat în inima lui Naomi, când ea a auzit că Dumnezeu a dat pâine poporului Său. Rezultatul a fost: „A ieșit din locul în care fusese”. Adică, ea a făcut o ruptură clară cu ceea ce avusese de-a face în Moab. Nu citim că ea s-ar fi întors vreodată în acel ținut. Acest lucru arată că ea a terminat realmente cu Moab. În Proverbele 28.13 se spune: „Cine își acopere fărădelegile nu va prospera, dar cine le mărturisește și le părăsește va căpăta îndurare”. Este exact ceea ce a făcut Naomi: a plecat din Moab.

Dacă cineva vrea să fie restabilit, dar nu rupe legătura cu lumea (cu acei oameni și lucruri care l-au îndepărtat de Domnul, în primul rând), aceasta arată că pocăința sa nu este foarte profundă, dacă există cu adevărat pocăință. Este un semn care trădează că ceva nu este în regulă. Prietene, dacă vrei să fii restabilit, trebuie să ieși din împrejurările în care te afli! Este imperativ să faci acest lucru. Dacă nu o faci, te va trage din nou înapoi în jos.

Ea este întristată pentru că neascultarea ei a produs suferință altora

- **Rut 1.13:** [Naomi a zis]: eu sunt în mai mare amărăciune decât voi [sau altfel tradus: sunt profund întristată pentru voi]; pentru că mâna Domnului a ieșit împotriva mea.

Lui Naomi îi părea rău că a provocat suferință în viața nurorilor sale. Este întotdeauna un semn bun atunci când o persoană pocăită își dă seama că neascultarea sa i-a rănit, i-a jignit pe alții. Prietene, dacă ai crescut într-un cămin creștin, gândește-te la durerea pe care ai provocat-o în inimile părinților tăi! Te-ai oprit vreodată și te-ai gândit la durerea și suferința pe care le-ai provocat tatălui și mamei tale, alergând după plăcerile păcatului?

Ea se întoarce la punctul de plecare

- **Rut 1.19:** Și au mers amândouă [Naomi și Rut] până au ajuns în Betleem.

Betleem era chiar locul de unde Naomi plecase în Moab. Ea a locuit acolo, când a trăit în țara lui Israel (Rut 1.1). S-a întors exact în locul în care părăsise inițial calea. Dumnezeu vrea ca noi să ne întoarcem la rădăcina abaterii noastre - la începutul în care lucrurile și-au urmat cursul - și să le reparăm. Trebuie să ne întoarcem în locul în care ne aflam înainte de a ne abate de pe cale.

Avraam este un alt exemplu în acest sens. Când s-a întors din Egipt, se spune că s-a întors chiar în locul unde își lăsase altarul (Gen 12.8; 13.3). Altarul reprezintă părtășia cu Dumnezeu. Acest lucru indică faptul că părtășia a fost restabilită. Un semn bun al restabilirii este faptul că cineva se bucură din nou de părtășia cu Domnul.

Ea arată un duh de adevărată zdrobire și smerenie

- **Rut 1.20:** Și ea [Naomi] le-a zis: „Nu mă numiți Naomi, numiți-mă Mara.

Mara înseamnă „amărăciune”. Naomi dădea de înțeles că simțea o amărăciune profundă în suflet în legătură cu întreaga ei călătorie prin viață. Acesta este un alt aspect care este evident la cineva care s-a pocăit cu adevărat: Există o ruptură și o smerire autentică. David spune: „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit; Dumnezeule Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și smerită” (Psalmul 51.17). Când Ezechia a fost restabilit, a spus: „Voi merge smerit toți anii mei în amărăciunea sufletului meu” (Isaia 38.15).

Dumnezeu dorește „adevărul în omul dinăuntru” (Psalmul 51.6); dacă este așa, atunci va exista această smerenie. Dacă cineva mărturisește că a fost restabilit de Domnul, dar afișează o atitudine arogantă, aceasta arată că lucrarea de pocăință nu a fost foarte profundă. Cu cât pocăința a arat mai adânc, cu atât mai mult va umbla cineva în smerenie.

Ea a dat dreptate lui Dumnezeu în toate câte au avut loc cu ea și în ceea ce El a permis

- **Rut 1.20:** Cel Atotputernic m-a amărât foarte mult.

Când a spus acest lucru, ea nu s-a plâns, ci l-a justificat pe Dumnezeu în credințioșia Sa că i-a vorbit ca să o aducă înapoi. Își pierduse soțul și cei doi fii în urma morții și a acceptat pedeapsa ca fiind corectă și dreaptă. Ea nu a spus: „Uite ce mi s-a întâmplat, nu este corect. Nu am meritat asta.” Nu, ea a acceptat-o ca venind din mâna unui Dumnezeu credincios și iubitor.

Ea mărturisește public greșeala ei

- **Rut 1.21:** [Eu] am plecat.

Ea nu a învinovățit pe nimeni altcineva, decât pe ea însăși, pentru plecarea ei. Ea nu a spus: „Soțul meu m-a dus în Moab împotriva voinței mele. Dacă nu ar fi fost el, nu aș fi ajuns niciodată acolo.” Nu, ea nu și-a găsit scuze pentru locul unde a plecat și pentru ceea ce a făcut. S-a învinovățit pe sine și și-a recunoscut eșecul în toate acestea. Unii își mărturisesc păcatul, dar, în același timp, îl justifică. Aceasta nu este pocăință. Cu ani în urmă, un bărbat a fost prins la furat. A mărturisit că a furat o frânghie, dar a ascuns faptul că la celălalt capăt era legat un cal! Dacă cuiva îi este greu să recunoască faptul că a făcut ceva greșit, atunci mărturisirea sa nu este sinceră.

Ea dă Domnului onoarea neîngrădită pentru restabilirea ei

- **Rut 1.21:** Domnul m-a adus din nou acasă.

Spre deosebire de fratele, pe care l-am menționat mai devreme, care a spus: „M-am întors”, Naomi l-a dat Domnului onoarea, că El a adus-o înapoi. În Psalmul 23.3 se spune: „El îmi înviorează sufletul [sau: El îmi reface sufletul]”.

Ea vrea să fie în poporul Domnului

- **Rut 1.22:** Și Naomi s-a întors, și cu ea Rut moabita, nora sa, care se întorcea din câmpiile Moabului; și au ajuns în Betleem.

Acest lucru indică faptul că ea dorea să fie din nou printre poporul Domnului. Acesta este un alt semn că cineva este cu adevărat restabilit. Dacă cineva spune că este restabilit, dar nu vrea să fie printre poporul Domnului, atunci ceva nu este în regulă. Acest lucru îmi amintește de cineva care a spus: „Iubesc biserica - doar că nu pot suporta oamenii!”. O astfel de atitudine arată că ceva nu este în regulă. Este normal să dorești să ai părtășie cu frații tăi și cu surorile tale în credință. Faptele apostolilor 2.42 spune: „Dar ei stăruiau în învățătura apostolilor și în legătura frățască, în frângerea pâinii și în rugăciuni”. Acestea sunt cele patru ancore ale vieții normale de Adunare.

Dacă cineva eșuează mereu

Dacă cineva a eșuat mereu în trecut, este de obicei pentru că pocăința sa a fost doar superficială. Dumnezeu caută „adevărul în omul dinăuntru” la o persoană pocăită (Psalmul 51.6). Cu alte cuvinte, El vrea autenticitate. Când cineva eșuează mereu, de obicei se datorează faptului că voința lui [de sine] nu a fost frântă. Exprimat mai simplu, o astfel de persoană nu este marcată de lucrurile pe care le-am văzut la Naomi. El vrea să fie restabilit, dar nu vrea să renunțe la stilul său de viață - un stil de viață care l-a îndepărtat de Domnul în primul rând! El nu a înțeles sfințenia lui Dumnezeu și nu a înțeles gravitatea a ceea ce a făcut. În consecință, nu vede pericolele continuării unor astfel de relații.

Ziua „a treia” și ziua „a șaptea”

În timpul peregrinării în pustie a copiilor lui Israel, Domnul le-a oferit cu bunăvoință un mijloc prin care puteau fi curățați de spurcăciune: El le-a dat „apa de curățire⁵” (Numeri 19.9). Această apă era literalmente un amestec de apă și alte ingrediente pe care le păstrau pentru ca cineva care se murdărea să se poată curăța. Este un fel al harului restaurator al Domnului Isus Hristos, care ne curăță de orice murdărire, atunci când am căzut în păcat.

Menționez acest lucru pentru că apa de purificare trebuia să fie *aplicată de două ori* înainte ca cineva să fie curățat. O aplicare trebuia să aibă loc în „ziua a treia”, iar a doua în „ziua a șaptea” (Numeri 19.12). Faptul că apa a trebuit să fie aplicată de două ori ne arată că Dumnezeu nu ia ușor păcatul. Restabilirea completă necesită timp. Aceste două zile sunt tipice pentru cele două etape ale restabilirii sufletului unei persoane. „A treia zi” vorbește despre conștientizarea de către om a păcatului comis. Conștiința intră în exercițiu și îl face să mărturisească păcatul. El înțelege că Hristos a suferit pentru păcatul comis și că el a găsit plăcere în ceva, care pe Hristos l-a costat chinurile de pe cruce. În „ziua a șaptea”, lucrarea continuă în om și el își dă seama ce a făcut harul lui Dumnezeu pentru a înlătura acest păcat al său.

Cineva se află în „a treia zi” când este copleșit de *întristare* pentru păcatul său. Când ajunge în „ziua a șaptea”, în suflet este *bucurie*, pentru că știe că harul a înlăturat păcatul.

Încurajare pentru cel care a eșuat

Prietene, dacă ai nevoie de restabilire, trebuie să înțelegi că diavolul nu vrea ca tu să fii restabilit. El te va împiedica cât poate de bine. El face acest lucru descurajându-te - până la punctul în care renunțați. Nu lăsa să se întâmple asta.

Poate că te îndoiești și te temi de întoarcerea la Domnul și la poporul Său. Nu lăsa aceste gânduri negative să te descurajeze să te ridicai și să te întorci la Domnul; vei descoperi că El încă te iubește! Dumnezeu te va primi așa cum tatăl l-a primit pe fiul risipitor.

But, gracious Lord, when we reflect
How apt to turn the eye from Thee,
Forget Thee, too, with sad neglect,
And listen to the enemy,
And yet to find Thee still the same—
Tis this that humbles us with shame.⁶

Poate spui: „Nu are rost să mă întorc. Am eșuat și toată lumea mă va vedea ca pe un ratat. Probabil că mă vor evita și mă vor trata ca pe un creștin de mâna a doua.” Prietene, această atitudine arată că nu a existat o pocăință profundă în sufletul tău. Ești mai preocupat de reputația ta decât de gloria Domnului! Cel mai important lucru ar trebui să fie să faci voia lui Dumnezeu în viața ta, indiferent de costuri. Vei fi restabilit doar atunci când vei simți că meriți pe bună dreptate să fii evitat de Domnul și de poporul Său. Mă grăbesc să spun, totuși, că faci o greșală dacă gândești că poporul Domnului este atât de dur pe cât îți imaginezi că este. Mulți dintre ei au fost ei înșiși restabiliți prin harul lui Dumnezeu! Și ei știu cum te simți. Nu asculta această minciună a diavolului.

S-ar putea să gândești: „Am eșuat și m-am abătut de pe calea credinței și, *odată* ce ai eșuat în acest fel, vei eșua din nou, pentru că: unul care a căzut *odată*, este *întotdeauna* unul care cade.” Prietene, vreau să știi că nici asta nu este nimic adevărat. Realmente, este o minciună venită direct din iad! Diavolul este tatăl minciunii [Ioan 8.44] și se va folosi de astfel de gânduri pentru a face pe cineva care a eșuat să renunțe. Cunosc un frate care a mers ani de zile pe drumul eșecului. El a spus că o soră mai în vârstă i-a spus că cineva care a eșuat *dată* va eșua *mereu* după aceea. Ea a spus: „*O dată* ratat, *mereu* ratat!”. În acel moment, el era pe cale să încerce să se ridice din nou, dar această afirmație l-a deprimat atât de mult încât a renunțat și a continuat să păcătuiască. El a crezut minciuna! Prietene, este o minciună nerușinată; este o adevărată invenție a diavolului. Suntem aici pentru a-ți spune că Domnul te poate restabili pentru totdeauna. În Ieremia 3 se spune:

- **Ieremia 3.22:** Întoarceți-vă, fii răzvrătiți, Eu vă voi vindeca necredincioșiile.

S-ar putea să greșești deseori și să cazi adesea, iar „fărădelegile” tale să fie „multe” și „numeroase” ca ale lui Israel (Ieremia 5.6; 8.5; 14.7), dar niciodată nu ai greșit prea des pentru ca Domnul să nu te poată restabili.

Ruben a eșuat grav din punct de vedere moral, dar cuvântul care i-a fost adresat a fost: „Trăiască Ruben și să nu moară, și bărbații săi să nu fie puți la număr [adică să fie numeroși]!”. (Deuteronomul 33.6).

Dragă frate creștin, dacă ai eșuat - există speranță pentru tine. Domnul poate și te va restabili. El așteaptă să te primească cu brațele deschise. El te iubește și a plătit prețul pentru *toate* păcatele tale - chiar și pentru cele pe care le-ai comis după ce ai fost mântuit. El le-a dat la o parte și te cheamă să te întorci înapoi la El. Fie ca Dumnezeu să-ți dea harul de a face acest lucru.

Tradus de la: [Wiederherstellung nach Versagen \(2\)](#)

Titlul original în engleză: „Backsliding and Restoration“

Prima ediție E-Book- Octombrie 2018

E-Book Versiunea 1.5.

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Remarca redacției: cuvântul *Mijlocitor* mai poate fi redat și prin *Mângâietor* sau *Avocat*.

[2] Remarca redacției: În versiunea engleză a Bibliei King-James.

[3] Remarca redacției: Așa stă și în versiunea Bibliei CSV-Elberfelder.

[4] Remarca redacției: Anstey argumentează diferit în acest caz, și anume folosind *if* și *when*. În limba engleză, în 1 Ioan 2.1 nu stă cuvântul *when* („dacă”, „în momentul, dacă”), ci *if* („în caz că”; în CSV-Elberfelder adesea tradus ca „fie ca”). Cuvântul *if* exprimă faptul că există posibilitatea ca un credincios să păcătuiască într-o zi. Dimpotrivă, *when* sugerează că ar fi normal ca un credincios să păcătuiască. CSV-Elberfelder nu traduce aici „în caz că” iar verbul nu este la timpul prezent ca în Biblia engleză, ci traduce „dacă”, iar verbul urmează la timpul perfect (trecut imperfect). Alte traduceri germane au, de asemenea, „dacă”, dar verbul este la timpul prezent. Biblia Menge, pe de altă parte, are: „Dar dacă (cu toate acestea) cineva păcătuiește”, exprimând același gând ca și *if* din engleză, plus timpul prezent.

[5] Nota redacției: Cuvântul ebraic este tradus în engleză în Biblia King-James cu *separare*.

[6] Text: R. Viney. În jurul anului 1840 sau mai devreme. (Remarca redacției: cântarea „O that we never migt forget”, numărul 224 din *Hymns for the Little Flock* și *Spiritual Songs*. În limba română, aproximativ așa: O, Doamne milostiv, când ne gândim / Cât de ușor pe Tin' Te părăsim, / Și Te uităm, Te neglijăm, / Și pe dușman îl ascultăm, / Și totuși Tu rămâi mereu de neschimbat - / E ceea ce ne umilește și smerește ne-ncetat.